This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

PT
9783
O3M6

UC-NRLF

$B 305 437

OHRSTROM

YB 46807

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

MODERNA VIKINGAR.

LUSTSPEL I EN AKT

AF

CLEMENTI.

(Uppfördt å Malmö teater den 22 Februari 1886)

MALMÖ,
C. A. ANDERSSON & C:s BOKTRYCKERI,
1886.

Digitized by Google

Förord.

Ehuru det väl hör till undantagen att förord skrifves till ett så litet arbete som detta, en teaterpjes, som, i förbigående sagdt, till följd af sin litenhet måhända bättre lämpar sig för sällskapsspektaklet än för den professionella tiljan, har dock författaren "af förekommen anledning" ansett ett sådant lämpl*igt*.

Af de anmärkningar, som framstälts mot "Moderna Vikingar," förekomma bland andra, att det flödar af sjötermer (det beror måhända deraf, att förf:n sjelf i yngre dagar varit ute till kofferdis) och som en tidning anmärker, att förf:n under loppet af mindre än en half timma låtit ***3 ½ par få hvarandra.*** Den arimetiska motsägelsen häri får stå för tidningens egen räkning, men vill förf:n till sitt försvar påpeka: ***primo*** att det ju är en ren välvilja att sauvera landets döttrar och ***pro secundo*** att styckets hjeltar, åtminstone 2 à 3 af dem, äro sjömän och dessa äro som bekant ett eget slägte, som ej får mätas med vanlig måttstock.

Det låter ej mer otroligt, att de så geschwindt anfäktats af kärlekslågan (som ju enligt skaldernas påstående tändes på en ***sekund***) än att t. ex. en sjöman, som under långa månader, under stormiga nätter, då hans lif ofta hänger om icke på en tråd så åtminstone på ett tåg, får arbeta för en knapp hyra, förstör denna på en enda natt i land.

Alltså! Öfverseende med sjömännen i "Moderna Vikingar" och med

författaren.

Malmö i Mars 1886.

Digitized by Google

PT 9783
O3 M6

Moderna Vikingar.

Lustspel i 1 akt af Clementi.

Personerna: Carl Kemner, brasiliansk v. konsul.
Nicoline, hans hustru.
Anna, Clara, Maria — deras döttrar.
Magnus Serrander, mexikansk korvett-kapten.
Erik Sjödén, brasiliansk d:o.
Nils Mollberg, fil. kandidat.
Jeanna Holmfält, gammal mamsell i Posten.
Fagerhjelm, baron.
En betjent.
En kines.
Båtsmän.

(Händelsen förlagd till Stockholm.)

Scenen: Ett förmak i ett förmöget borgarehus. En dörr i fonden och en sidodörr. Ett fönster å motsatta sidan.

Kemner (går af och an läsande på ett papper. Ringer. En betjent inträder.) Bed konsulinnan komma hit! (Betjenten går och strax derpå inträder konsulinnan.) Kemner. Jo, nu, Nicoline, äro vi vackert ute. Jag har här (pekande på papperet) en rapport från Dalarö, att två amerikanska korvetter, en brasiliansk och en mexikansk äro under uppsegling hit till Stockholm. Min systerson är befälhafvare — — — —

Konsulinnan (förvånad) Magnus Serrander?

Konsuln. Ja, just han, han är chef på mexikanaren, så honom få vi nog på halsen och såsom brasiliansk konsul *måste* jag öppna mina dörrar äfven för brasilianaren.

Digitized by Google

Konsulinnan (hopslående händerna) Mexikanare och brasilianare! Bevara mig väl! Deras fartygsbesättningar bruka ju vara sammanrafsadt folk från alla verldens kanter, från både Asien och Afrika. De äro kanhända både sjöröfvare och qvinnoröfvare. Våra stackars flickor, hvad skola vi göra af dem? Vore det icke bäst, att vi skickade bort dem eller stängde in dem på vindskammaren under tiden?

Konsuln (sättande sig i en emma.) Åh, så farligt är det väl inte och dessutom (med en suck) när man är far till tre ogifta döttrar, är man minsann inte rädd hvarken för kineser eller malajer.

Konsulinnan. Hvad jag tycker flickorna skola bli förskräckta, när de få höra detta:

Konsuln. Åh, lugna dig, du! Jag var nyss inne hos dem och nämnde om saken, men de syntes allt utom ängsliga af sig.

(Man hör från nästa rum glada utrop af "mamma, pappa!" och in storma tre unga flickor, som under utrop af: "Ny synas de, här ha vi dem, vi se dem redan!" skynda fram till fönstret, öppna detta och vinka utåt med näsdukar och händer.)

Konsulinnan (ängsligt) Flickor, flickor då, för all del visen er icke!

Anna. Ah, mamma, det är ju kusin Magnus, som för det ena fartyget.

Maria. Se nu segla de alldeles bredvid hvarandra. Jag undrar just, hvilket af fartygen Magnus för? (till konsuln) Pappa, du som är brasiliansk konsul, hur ser en brasiliansk flagga ut?

Konsuln. Kära barn, hur skall jag veta det, jag har ju aldrig sett någon sådan.

Anna. Nu lägger en båt ut från ena fartyget. En ung man i uniform står upprätt i aktern.

Clara. Så ståtlig och elegant han är!

Anna. Nej, så stilig!

Maria. Det är bestämdt Magnus!

Konsuln. (fattar en kikare, ser ut genom fönstret.) Ja, du har rätt, det är min herr systerson i egen person. Jaså, han kommer nu tillbaka till Sverige, den vildhjernan! Han lemnade Stockholm för 15 år sedan som jungman. Han var den värsta odågan i hela skolan.

(Kanonad — dofva trumslag — från fartygen.)

Digitized by Google

Maria (med häuförelse.) Men nu återvänder han till sitt fosterland som befälhafvare på en amerikansk korvett.

Konsulinnan. Befälhafvare, ja, men för negrer och kineser.

Maria. Negrer! Ja, jag för min del är *mycket* förtjust i negrer.

Anna. Och jag är alldeles galen i kineser. Förr ansåg jag en gardesofficer till häst vara den skönaste syn i verlden, men nu — — (med pathos) — — — nu är mitt ideal en kines, helst på en elefant.

Konsuln (till konsulinnan, som satt sig i en emma, vaggande af och 'an med handen för ögonen.) Det här artar sig just skönt! Början är icke illa.

Anna. (lifligt.) Sen nu flickor, nu lägger båten till vid trappan!

Clara. (Slående hop händerna. Förtjust.) Nej, såg ni hur graciöst han hoppade i land? Så här hoppade han! (lemnar fönstret och hoppar på golfvet.)

Maria. Nej, så gjorde han! (hoppar.)

Anna. Nej så! (hoppar.)

(Flickorna hoppa rundt omkring i rummet, då dörren öppnas och en ung sjöofficer raskt inträder. Han stannar ett ögonblick vid dörren och betraktar förvånad de hoppande flickorna, som synas generade och genast upphöra med hoppningen. Han nalkas derpå konsuln.) Mitt namn är Magnus Serrander, befälhafvare å mexikanska korvetten Ecuador. Har jag äran vara igenkänd?

Konsuln (hjertligt) Ja, du är min aflidna systers enda son. Välkommen åter till Sverige och oss.

Sjöofficeren (till Konsulinnan) Och ni, min tante?

Konsulinnan. Önskar dig detsamma, men (bedjande) segla inte fartygen snart sin väg?

Sjöofficeren. Jo, jag är på färd till Kronstadt och har endast anlupit Stockholm för att hemta ordres och presentera vår flagga. Jag går derföre kanske redan i morgon åter till sjös.

Flickorna (bestörta) I morgon!

Konsuln (till sjöofficeren) Det var sant! Se här våra tre flickor, dina kusiner.

Sjöofficeren (bugande sig) Så angenämt! Men hvad i all verlden, små flickor, höllo ni på med för en slags ballett, då jag kom?

Digitized by Google

Anna. (till systrarna) Små flickor, det skall han minsann få umgälla.

Maria. (hopslående händerna) Ja, men han är ju så söt, så!

Clara. (högt) Ballett! Det var alls ingen ballett utan en lektion i svensk sjukgymnastik, var det.

Sjöofficeren. Ah, ha, svensk sjukgymnastik, ja, den har jag hört omtalas ända ned i Mexiko. Men för öfrigt sen ni ju friska ut som vestanvindar.

Maria. Månne det?

Sjöofficeren. Men, små flickor, edra namn, edra förtjusande förnamn, naturligtvis?

Anna (till systrarna) Han behandlar ju oss som barn (flickorna hviska några ord sinsemellan.)

Anna (högt.) Mitt namn är Sarah!

Sjöofficeren (till Maria.) Och du?

Maria. Sarah!

Sjöofficeren (förvånad, till Clara.) Och du?

Clara. Sarah!

Sjöofficeren. Ni heten väl icke Sarah alla tre?

Flickorna (skrattande) Jo alla tre!

Sjöofficeren. Det är visserligen ett vackert namn, som mycket brukas i Amerika (för sig sjelf) isynnerhet bland negrer. (högt) Men nog var det, med respekt sagdt, ett dumt påhitt af edra föräldrar, alltid.

Konsulinnan (till döttrarna) Men flickor då!

Konsuln (till konsulinnan) Låt du dem hållas, så sätta de snart kaptenen på grund.

Sjöofficeren (för sig sjelf) Det här kommer nog att förorsaka mig en hel hop krångel, när jag, som helt naturligt är, nu blir kär i en af dem.

(dörren har under tiden öppnats och en ung civilklädd man inträdt.)

Konsulinnan. Nej se, kandidaten! Välkommen!

Clara (går honom till mötes) Snälle Nils, så roligt att du kom. (de trycka hvarandas händer.)

Konsulinnan (presenterande) Kandidaten Mollberg och min mans systerson, kommendörkapten Serrander.

Sjöofficeren (afsides till kandidaten). Jag liksom tycker mig

Digitized by Google

känna i luften, att kandidaten slår sig ut för någon af mina vackra kusiner här och för att vi nu ej, då jag, som antagligt är, blir kär i en af dem, skola råka i kollission med hvarandra, så säg mig uppriktigt, hvem af dem som är ert ideal.

Kandidaten (för sig sjelf) Pass, min gubbe lille! Jag känner sjömännen, jag. Säger jag nu, att det är Clara, bums är han betagen i henne, (högt) Frågan är visserligen något indiskret, men, likagodt, det är Maria.

Sjöofficeren (förvånad) Maria! De heta ju Sarah, hela bundten.

Kandidaten (förvånad) Sarah? Nej visst inte. Clara, Anna och Maria.

Sjöofficeren. De topplanternorna! Våga de föra nojs med en amerikansk korvettkapten?

Konsuln (till sin fru) Tänk, Nicoline, om din bror vore med på någon af örlogsmännen. Han var ju också jungman, då han lemnade Sverige.

Konsulinnan. Ja, men han lär nu, efter hvad jag hört, vara någon sorts spansk eller fransk amiral. Ack, jag minnes honom så väl den ädle, begåfvade yglingen, han — — — — — —

(Dörren öppnas våldsamt och betjenten söker förgäfves hindra en tarfligt klädd matros att inträda.)

Matrosen. Fall undan, landtkrabba! Här är jag i hamn. God dag, syster min!

Konsulinnan (förskräckt) Min bror!

Serrander (ironiskt) Amiralen!

Konsuln (närmar sig matrosen och räcker honom handen) Välkommen, svåger! Men det måste ha gått illa för dig på lyckans haf.

Konsulinnan (till konsuln) Snälle Carl, hjelp honom med litet penningar och låt honom sedan gå.

Konsuln (förargad) Hvad nu då?

Konsulinnan. Ja, men tänk dig! Hvad skulle baron Fagerhjelm, som kan komma hvilket ögonblick som helst, säga om han såge en matros i vår salong? Vi voro förlorade för societeten.

Matrosen (som hört konsulinnans yttrande) Syster, förskjuter du så en stackars bror? Vi ha dock legat under samma moders hjerta.

Konsuln (till konsulinnan) Men, Nicoline, då! Det är ju din bror.

Digitized by Google

(Döttrarna, som åsett scenen, springa fram till matrosen och fatta hans händer.)

Clara (lifligt) Morbror, morbror, hur fattig och ringa du än är, skola vi dock alltid hålla af dig och omhulda dig.

Kandidaten (närmar sig äfven matrosen och slår honom på axeln) Kanske jag också kan få vara med på ett hörn?

Matrosen (omfamnande systerdöttrarna. Rörd) Jag tackar dig, Gud, att så ädla känslor ännu bo i svenska ungdomens bröst. (trycker kandidatens hand, tager ett steg tillbaka, drager fram en hvisselpipa, blåser i den, då en båtsman inträder medförande en uniformskavaj och uniformsmössa. Matrosen löser upp och tager af sin yllehalsduk, då hvit linnekrage synes, påtager kavajen och med mössan i handen) Se så, mina vänner! Här sen I i mig eder gamle vän Erik Sjödén, befälhafvare å Hans Maj:ts kejsarens af Brasilien korvett Maximilian. (till konsulinnan) Nå, min högt värderade syster, hur låter det nu?

Konsulinnan (klappande honom på armen) Jo, käre Erik, jag märkte nog, att du spelade komedi med oss, och derföre skämtade jag med dig igen. Hjertligt välkommen! (Betjenten kommer in med dryckesvaror.)

Konsuln (fattande ett glas) Mina vänner, jag är ingen talare, men — — — — — (afbrytes af att dörren öppnas och ett medelålders fruntimmer inträder.)

Konsulinnan (glad) Nej se, Jeanna!

Anna (går emot henne) Välkommen, snälla tante! Kanske jag får presentera min morbror, kapten Sjödén, min kusin kapten Serrander och fröken Holmfält.

Konsuln. Som jag nämnde, så är jag — — — — — — — — — Sjödén (slående honom på axeln, för honom afsides) Hör du svåger, det var en öfverdådigt skön qvinna, den der damen. En sådan rigg! Tror du, jag vågar göra ett slag upp till henne?

Konsuln. Ja, gör du det. Hon stryker snart flagg. Börjar bli till åren och lägger gerna upp.

Sjödén. Hon! Hennes like finnes ej mellan båda vändkretsarne.

Konsuln. Hon är dessutom tjensteman i posten, så i händelse af dödsfall kommer du (skrattande) kanske in i enke- och pensionskassan.

Digitized by Google

Sjödén. Tjensteman i posten! (för sig sjelf) Ja, nog har jag haft connaissancer i alla fem verldsdelarna, men att fria till en tjensteman, är ändå litet kusligt.

Konsuln. Men à propos! Är du så furnerad, att du kan gifta dig, eller skolen I lefva af arfvodet?

Sjödén. Vänta litet, skall du få se! (blåser i en hvisselpipa, då tvenne båtsmän inkomma, bärande en kista, som de ställa vid dörren, föra handen till mössan och gå. Alla gå fram och betrakta kistan.)

Serrander (sparkande till kistan) Hvad innehåller den der?

Sjödén. 80,000 spanska piastrar!

Alla (förvånade) 80,000 piastrar?

Sjödén. Ja, i klingande mynt.

Serrander. Dumt, att jag inte visste något derom, då vi seglade tillsammans genom Kalmaresund.

(Sällskapet går af och an promenerande.)

Sjödén (närmande sig fröken Holmfält. För sig sjelf.) Jag ville heldre vara ute i orkan på Atlanten än våga det här. (Högt) Min fröken, vore det möjligt få varpa sig upp till Er?

Holmfält (till konsulinnan) Det var ett för besynnerligt språk, men en ofantligt hygglig karl är han i alla fall (till Sjödén) Hur vågar jag tolka herr kaptens ord?

Sjödén (svingande mössan.) Jo, signalerna voro, om jag finge lägga mig långsides.

Holmfält (förvånad) Långsides? Jag förstår ändå inte.

Sjödén (raskt) 50,000 piastrar!

Holmfält. Ah, min herre! Ert bildrika, men sköna språk låter mig ana, att ni begär min hand.

Sjödén (breder ut armarna) Ja, förtjusande qvinna!

Holmfält (alterérad) Mitt hjerta klappar fortare; Ja, Erik, ja, jag är din! (kastar sig i hans famn.)

Sjödén. Hurra! Ta törn, tösen min (de kyssas).

Serrander och Mollberg. Bravo, ta törn, flickor! (De kyssa, den förre Maria den senare Clara.)

Konsulinnan (till konsuln) Ta törn, gubben min! (Äfven de kyssas.)

Holmfält. Så märkvärdigt, att jag ända från min barndom

Digitized by Google

drömt om att få en brasiliansk sjöofficer till man. (till Sjödén) Var dock försigtigtig, min vän, det går dyningar i lovart.

Sjödén (förtjust) Dyningar i lovart! O, himmel, hvad den qvinnan är skön.

Betjenten (inträder, anmäler) Baron Fagerhjelm!

Anna. Claras tillbedjare!

Clara. Den odräglige!

Maria. Den oläglige!

(Baronen inträder, egenkärt utseende, extravagant klädd.)

Baronen (bugande sig) Min djupaste vördnad, fru konsulinna! Mina damer! Mina herrar! Utländska sjöofficerare, som jag har äran se.

Konsuln. Ja, mina slägtingar. Min svåger, korvettkapten Sjödén, och min systerson, korvettkapten Serrander.

Baronen. När jag ser sjöofficerare, kommer jag alltid att tänka på, att jag äfven har så att säga sjöanor. Min farfar var nemligen amiral i svensk tjenst och vann ett stort slag, det stod i — — — — —

Clara (afbrytande) Ja, det var sannt, det har jag läst om det stod i Ka — Ka — — —

Baronen. Kaspiska hafvet, ja, mycket riktigt i Kaspiska hafvet.

Alla (förvånande) I Kaspiska hafvet?

Baronen (för sig sjelf) Aj, aj, för tusan, det var för galet! Har man någonsin hört att en svensk amiral levererat batalj i Kaspiska hafvet.

Clara (skrattande) Nej, jag mente, det stod i Kasper, den der glada skämttidningen, ni vet.

Baronen (förargad) Ja, då stod det väl i Nisse också. Fru konsulinna! Mina damer! Mina herrar! Jag har den äran. (går)

Konsulinnan (till Clara) Jo, nu har du ställt det vackert för dig.

Mollberg. (fattande Claras hand. De framträda till konsuln.) Farbror, jag har nu så länge umgåts i farbrors hus, så länge varit i Claras närhet, att mitt hjerta med oupplösliga band är fästadt vid hennes. Jag får nu derföre med Claras samtycke äran anhålla om hennes hand.

Digitized by Google

Konsuln. (uppbragt) Men du *har* ju ingenting och *är* ingenting.

Mollberg. Har jag ingenting, då jag eger Claras kärlek och (med värdighet) är jag ingenting, då jag är filosofie kandidat?

Konsuln. Åh, jo! Men det lefva ni ej af.

Mollberg (med tonvigt) Är jag ingenting? Jag är extra ordinare kammarskrifvare i tullverket, extra notarie i postverket, extra ordinarie amanuens i ecclesiastikdepartementet, extra ordinarie kanslist i kongl. finansdepartementets inre expedition, extra ordinarie — — — —

Konsuln (afbrytande) Det kan vara nog nu med det der, du är ändock ingenting och får icke min dotter Clara.

Mollberg. (häftigt) Farväl då, Clara! Vi ses aldrig mer igen. (går mot dörren, mumlande med förtrytelse och tonvigt.) Är jag ingenting? (går) Clara (sjunker ned på en stol. Matt.) Farväl, älskade föräldrar! Farväl, kära systrar! Jag känner (lägger handen på hjertat) att jag ej har många stunder qvar.

Konsulinnan (fattar hennes händer.) Mitt arma barn!

Konsuln (ringer häftigt, betjenten inkommer.) Fort, efter en doktor! Skynda dig!

Fröken Holmfält. Stanna! En *doktor* vore här öfverflödig. Det är tillräckligt med en kandidat. (Betjenten skyndar ut och kandidaten inträder, går fram till Clara och faller på knä vid hennes stol.)

Sjödén (med förtrytelse.) Nej, nu har här kryssats och girats alldeles tillräckligt. Nu kan det vara nog. Då jag seglade under falsk flagg, då I togen mig för en simpel matros, då visade sig denne unge man (pekar på kandidaten) som en gentelman. Jag är nu sjelf trolofvad med den skönaste qvinna i Europa och vill derföre äfven se andra lyckliga omkring mig. Jag ger dem (pekar på Clara och kandidaten) 20,000 piastrar till bosättning.

Konsuln. Mina barn, mottagen min välsignelse!

Serrander (afsides till Maria.) Om vi nu, medan brisen håller i sig, äfven skulle försöka vår lycka?

Maria. Älskade Magnus!

Serrander. Din far kapitulerar nog snart, men din mor

Digitized by Google

ser ju ut, som om hon redan hade gula febern af förargelse (fattar Marias hand och för henne fram till konsuln).

Serrander. Hör nu, morbror, Maria och jag älska hvarandra.

Konsuln. Såå, redan? Det var raskt!

Serrander. Ja, och vi ämna med det snaraste gifta oss.

Konsuln. På din officerslön?

Serrander. 100,000 piastrar! (för sig sjelf). Nu högg jag allt bra till.

Sjödén. Det var mig en baddare. Han eger ju mer än jag.

Konsuln. Hundratusen? Då har du väl också en sådan der (pekar på kistan vid dörren) kassakista ombord?

Serrander. (Suckande.) Nej tyvärr! Men (förtroligt) jag har i stället en liten finansoperation i kikaren.

Konsuln. Låt höra då!

Serrander. Jo, morbror förstår. Fyra månader à dato — — — — behagade ni — — — — mig sjelf eller ordres, etcetera, etcetera!

Konsuln (förvånad.) En vexel!

Serrander. Ja, och morbror blir den sjelfskrifne acceptanten.

Konsuln. Och banken den sjelfskrifne protestanten.

Serrander. Och jag på andra sidan Atlanten.

Konsuln. Jo, du är mig allt en skön pojke, du. Men det gör detsamma, du skall få Maria.

Konsulinnan (bestört.) Men Carl då, hvad tänker du på?

Konsuln (till konsulinnan.) Bättre fly, än illa fäkta. Tro mig, min gumma, Maria har nu lärt konsten och, säga vi nej, får hon bums attacker och vi få på det sättet ett helt sjukhus på halsen (till Maria och Serrander.) Ja, kära barn, ni skola få hvarandra, men endast på det vilkor, att du Magnus lemnar din örlogstjenst och helt beskedligt mottager befälet på ett af mina kofferdifartyg.

Serrander. Och bosätter mig i Europa?

Konsuln. Ja, välj nu sjelf!

(Maria kastar sig om sin fästmans hals, han fattar henne med ena handen om lifvet höjer den andra uppåt.)

Serrander. Farväl då, sköna Amerika! (de kyssas.) (Till konsuln.) Jag måste naturligtvis återsegla Ecuador till Mexiko. Vår bröllopstripp blir alltså en tripp öfver Atlanten.

Digitized by Google

Konsulinnan. Öfver Atlantiska hafvet! Nej, det tillåta vi då aldrig.

Maria. Snälla mamma, har mamma någonsin hört, att en nygift fru lemnar sin man?

Konsulinnan (halfgråtande.) Kära barn, kunde ni inte använda telefonen?

Serrander (skrattande). Nej, så långt ha vi inte kommit ännu.

(Kandidaten har under tiden tagit upp ett papper ur fickan och fördjupat sig i detsamma. Högt.) Mina vänner! De närvarande sjöofficerarne till ära har jag författat ett litet poem. Det handlar om hjeltar, sjö och vågor. Jag har benämndt det — — — — — —

Serrander (afbrytande.) Ror i lä, herr pennfäktare! Jag har också ett poem på fickan och då *det* är till damernas ära, så läser jag enligt amerikanska sjölagen upp det först. Jag skref ihop det under en färd öfver Atlanten.

Konsuln. Då måtte det vara bra långt.

Holmfält. Men icke för torrt.

(Alla utom Serrander taga plats.)

Serrander. Nu fira vi af (deklamerar.)

Som ni, mitt herrskap, nog kan se,
så finnas här de gracer tre — — — — —

Sjödén. (uppfarande) Berga småseglen, kapten! Här finnas fyra gracer och Jeanna är den fjerde.

Serrander (betraktar honom ett ögonblick, återtager derpå)

Som ni, mitt herrskaap, nog kan se,
så finnas — — — — — —

Sjödén (afbrytande.) Det der var ju ett riktigt skräp till poem. Nej, tacka vill jag då min skeppstimmerman. Han kan konsten, han! (öppnar dörren, vinkar in en båtsman) Gå genast ombord och säg till timmermannen, att han i röda rappet splitsar ihop ett poem åt mig. Det skall handla om, att det finnes fyra gracer, och att jag skall gifta mig med den fjerde. (Båtsmannen går.)

Kandidaten (stiger upp och går fram.) Kanske det nu tillåtes mig, att, medan vi vänta på Sjödéns poem, jag läser upp mitt?

Digitized by Google

Serrander. Jag tror, det finnes flera poeter i det här huset än råttor i en gammal mjölskuta (fattar ett glas, tömmer det i botten och sätter sig.)

Kandidaten. Det handlar om forntidens vikingar och bör altså falla nutidens i smaken.

Sjödén. Bravo! (Sätter sig bredvid sin fästmö.)

Kandidaten (vecklar upp pappersarket.) Jag har benämndt det

Vikingasång.

När stormen vredgad rusar
fram öfver fjärd och sjö,
och hotfull bölja brusar
med skum, likt nyfäld snö.
Då vaknar vikings sinne,
då häfves väldig barm.
Friskt hjerta slår derinne
och kraftig blir hans arm.

"Nu", ropar han, "I vänner
mig lockar böljans ras.
Nu vilja vi som männer
slå hornen uti kras.
Men först vi måge tömma
en skål för Oden, Tor.
Ej Balder att förglömma,
han ock i Valhall bor."

"Du, hulda, fagra tärna
ej blekna, men slå i.
Din skål jag dricker gerna,
men vintern är förbi.
Till nästa höst vi mötas,
om ödet vill mig väl,
och ej min' ben förnötas
i hafvets djup. Farväl!"

Han ilar ned till stranden,
hans drakskepp seglar ut

Digitized by Google

bort till de fjerran landen,
der jorden sägs ta slut.
Ej ensam draken ränner
från svenska skärens grund.
På honom rida männer,
som sports kring jordens rund.

Som pröfvat ha' hvarannan
vid svärdens glada sång
och mången gång vid kannan
bortglammat höstnatt lång.
Att segra eller falla,
så deras lösen är.
De gå mot dödar alla.
Framåt, framåt det bär!

Väl viking möter segel
och böljan färgas röd,
men likväl denna regel
han sina kämpar böd,
En fiend' skall erkänna,
att hafvets kung jag är.
Ej skall hans skepp man bränna,
om tillgift han begär.

Ett krämarskepp ger ränta
och sedan fritt det går.
Om ej, så får det vänta
på last till annat år.
I stad vi ega rätten
till årets jemna skatt.
Om ej, så derpå sätten
en eld i sommmarnatt.

Det gifves mången lära
i denna verlden stor.
Vi, vikingar, blott ära
Frej, Oden eller Tor.
De höra böner alla,

Digitized by Google

som gå ur stålklädt bröst,
och Nornor se'n vi kalla
vårt ödes tysta röst.

Nog kommer ock den dagen,
då Oden kallar oss.
Då Viking ligger slagen
vid skeppsmasts röda bloss.
Men glade då vi falla,
vi dö på detta bål . . . . .
Vi samlas i Valhalla
och dricka Nordens skål.

(Alla resa sig upp och konsuln fattar ett glas.)

Konsuln. Då du, Nils, räknade upp alla dina titlar, glömde du nog den vigtigaste. Du är ju poet också. (klingar med honom.)

Clara (fattar kandidatens hand.) Jag skall sätta musik till din vikingasång.

Serrander. Det var en frisk bit den der, jag riktigt tyckte det luktade tång här, när du läste upp den.

Sjödén. Det var bra synd, att inte min timmerman fick höra det der poemet Han förstår sig på sådana saker, han.

(Dörren öppnas, en båtsman inträder, lemnar Sjödén ett papper och går.)

Sjödén (glad) Nu, mina vänner, skolen I få prof på äkta amerikansk poesi (ställer sig midt på golfvet och deklamerar högtidligt)

För ankar ligga gracer fyra
och en af dem hos mig fått hyra

(för sig sjelf) Bra, timmerman, mycket bra (fortsätter deklamerande)

Tjuge retflade kanoner
och (långsammare) femtontusen små patroner

(för sig sjelf) Hvad är det här för persilja? (fortsätter deklamerande)

Införseglade ombord

Fem skålpund thé, två fat olja och (funderande) en bytta smör. (för sig sjelf) Hvad i hin håle vill det här säga? Jo, nu har den uslingen ställt till ett vackert spektakel för mig (betraktar papperet.) Han har ju skrifvit af hela proviantlistan åt mig.

Maria. Hör nu, morbror, skall det vara poesi, det der?

Digitized by Google

Sjödén (uppbragt, kramar hop papperet, går af och an) Åh, det är den eländige timmermannen. Han poet, jo vackert! Och ändå påstår han, att han gått igenom ett seminarium på Honolulu.

Konsuln (fattar ett glas.) Nu återstår oss ingenting mer, än att jag på vanlig prosa proponerar de nyförlofvades skål. (De klinga med hvarandra.)

Konsulinnan. Anna fick jag då ändtligen behålla.

Anna (suckande) Ja, så går det, när marknaden på tillbedjare är flau.

Konsuln (högt till Serrander) Hör du, Magnus, har du ej ombord några hyggliga officerare, som vi kunde invitera hit.

Serrander. Jo, min förste löjtnant är en glad och treflig kurre, men det är ett stort fel med honom.

Anna. Hvilket då? Är han kanhända gift?

Serrander. Nej, men han är — — kines.

Alla. Kines!

Serrander. Ja, men glupskt rik.

Konsuln. Åh, invitera du honom hit, gör du det, Magnus.

Serrander. Och så är han af förnäm börd.

Konsulinnan. Han intresserar mig, denne unge mannen.

Serrander. Och ståtlig!

Anna. Nej, hör du, Magnus! Skicka genast ombord efter honom.

Serrander (blåser i en hvisselpipa, en båtsman inträder.) Säg till min 1:ste löjtnant att infinna sig här. (båtsmannen går.)

Serrander. Men nu gäller det, om I ären slängda i kinesiskan; han förstår inte något annat språk.

Konsuln. Såå, ja mitt ordförråd är icke stort.

Kandidaten. Åh, det har ingen fara. Konsten att tala främmande språk är, att ej vara rädd af sig.

Konsuln. Nåja, vi reda oss nog!

Konsulinnan (klappar sin man på axeln) Ja, käre gubbe, vi två reda oss nog.

Anna. Förstår han ögonspråket, så är han förlorad.

Holmfält. (till Anna) Ja, bara han inte tittar snedt på dig.

(Dörren öppnas, en kines inträder, bugar sig och blifver stående vid dörren.)

Serrander (presenterande) Löjtnant Cham—Cham!

Digitized by Google

Konsuln (går emot honom, skakar hans hand) Brahma putra — Singapore! (bjuder honom med en gest fram till bordet.)

Konsulinnan (Fattar hans hand. Innerligt) Kochinkina, Kochinkina, ädle man!

(Alla klinga med kinesen. Serrander hviskar honom något i örat, då han — kinesen — kastar en smäktande blick på Anna.)

Anna (till Serrander) Nej, hör du, Magnus, skicka genast den der porslinsgubben ombord igen.

(Serrander säger några ord till kinesen, som bugar sig och går. Kanonad höres.)

Sjödén. Salut?

Serrander. Det var sant, jag gaf ordres, att, då middagen var färdig, tecken skulle gifvas med några skott. Jag har derföre nu äran inbjuda er allesammans till skaffning ombord.

En båtsman (inträder, för handen till mössan.)

Åtta glas, herr kapten!

Konsulinnan (förvånad, ser på brickan) Åtta glas?

Serrander. Det är en sjöterm, som betyder att klockan är fyra, då vi ha vaktombyte (till båtsmannen) Det är bra (båtsmannen går.)

Konsulinnan. I dag blir det ingen "skaffning" ombord, Ni äro alla mina gäster i dag till middagen. (Ringer. Betjenten inträder.)

Konsulinnan (till betjenten) Är middagen serverad?

Betjenten (harmset) Det är inte värdt att konsulinnan tänker på någon middag i dag, inte, för hela köket är fullt af båtsmän och två af pigorna äro redan förlofvade.

Konsulinnan (hopslående händerna) Ett sådant spektakel i mitt annars så lugna hem!

Betjenten. Ja, och då jag påminte Lina om hvad hon lofvat mig, så högg en lång räkel till båtsman mig i kragen och sa', att han skulle hänga upp mig i en rånock, men som det icke fanns någon rånock i köket, så fick jag i stället fri skjuts (rifver sig på benet) utför trappan, och det gick raskt det ändå, som konsuln brukar säga.

Serrander: Altså ombord! (Alla utom konsuln och konsulinnan gå ut.)

Digitized by Google

Konsuln (till konsulinnan) Två döttrar rangerade och Jeanna tagen som god pris. Det var nästan synd, att den kinesiska alliansen gick om intet.

Konsulinnan. Och vi, som redde oss så bra. Men, så är det! När döttrarna sätta sig på tvären, så hjelper det icke, om också föräldrarna tala kinesiska. (fattar konsulns arm, de gå.)

Ridån faller.

Ur Sydsvenska Dagbladet Snällposten den 23 Februari 1886: "En del repliker gjorde härvid god komisk effekt och belönades med salongens munterhet."

Ur Skånes Nyheter den 2 Mars 1886: "En ung härvarande tulltjensteman hade skrifvit och till teaterdirektör Ranft inlemnat ett litet nätt, om dramatiska anlag vittnande skådespel."

Digitized by Google

Pris 50 öre.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

YB 46807

Digitized by Google

Digitized by Google